

هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان

دفتر سخنگوی
کابل – افغانستان

تلیفون: ۰۰۹۳ ۲۰ ۲۹۷ ۶۱۲۱ – ۰۰۳۹ ۰۸۳۱ ۲۴ ۶۱۲۱
پوست الیکترونیکی: spokesperson-unama@un.org
ویب سایت: www.unama-afg.org

کنفرانس مطبوعاتی (ترجمه کلمه به کلمه)

خانم نورا نایلند رئیس بخش حقوق بشر یوناما و نماینده کمشنری عالی حقوق بشر ملل متحد

خانم کریستینا اوگز رئیس دفتر مبارزه با مواد مخدر و جرایم ملل متحد در افغانستان

داکتر نیلاب مبارز، دفتر سخنگوی یوناما

کابل، دوشنبه اول دسمبر سال ۲۰۰۸

نکات مورد بحث خانم نورا نایلند رئیس بخش حقوق بشر یوناما و نماینده کمشنری عالی حقوق بشر ملل متحد

صبح بخیر و سلام علیکم. قبل از آغاز صحبت در مورد بازداشت ها، می خواهم چند کلمه در مورد شصت سالگی اعلامیه جهانی حقوق بشر بگویم.

معمولاً روز های تولد و سالگرد ها یک زمان مناسب برای انعکاس و تجلیل می باشد. بطور واضح، در افغانستان و در سراسر جهان موضوعات زیادی برای تجلیل وجود دارد؛ دستاورد های زیادی وجود دارد که طی 60 سال گذشته در جهت پیشرفت اجندای حقوق بشر بدست آمد اند.

آگاهی بهتر در مورد اهمیت حقوق بشر، در افغانستان و هر جای دیگر یک دستاورد مرکزی و حیاتی می باشد. دانستن این که شما به مثابه یک عضو نژاد بشری حقوق ذاتی دارید اولین گام در جهت احترام شدن شما می باشد. طی سالهای اخیر، ملل متحد مکرراً محوریت حقوق بشر را در صلح، عدالت و انکشاف پایدار برجسته نموده است.

حالا اجازه دهید تا به موضوع بازداشت های خودسرانه یا به گونه دیگر بازداشتی که قانونی نیست که مورد نظر کنفرانس مطبوعاتی امروز است، بپردازیم.

ملل متحد و بیشتر شرکای آن بشمول شرکای دولتی و فعالین جامعه مدنی در حال آغاز یک هفته فعالیت ها با تمرکز به مسایل مرتبط به بازداشت و با تأکید خاص بر بازداشت خودسرانه می باشند.

اعلامیه جهانی حقوق بشر اعلام می دارد که هر فرد باید از وقار و عدالت برخوردار باشد. تمامی افغانها، بشمول افراد مظنون به ارتکاب جرایم جنایی، در زمان برخورد با مسئولین اعمال کننده قانون و قضایی باید مورد رفتار با وقار قرار گیرند.

سیستم های اعمال قانون و قضایی در افغانستان در حال توسعه می باشد - بعضی از مشکلاتی که باید مشخص شوند، شامل نبود منابع و ظرفیت پولیس و قضات بشمول درک ضعیف از قانون می باشد. فساد و سوء استفاده از میکانیزم های سکتور عدلی نیز موضوعات مهم شمرده می شوند. این امر می تواند منجر به موارد ذیل گردد: بازداشت، محکومیت و مجازات افرادی که ممکن بیگناه باشند. نقض حقوق افرادی که در بازداشت می باشند. کوتاهی در مجازات افرادی که به جرایم جدی متهم می باشند.

یوناما و کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان نظارت 2000 دوسیه را از ماه نومبر 2006 الی جون 2008 انجام دادند تا اولویت های بازداشت را در افغانستان بهتر درک نمایند.

بر اساس این فعالیت، دولت و شرکای آن اکنون در موقعیت بهتری برای مشخص نمودن مشکلاتی که شناسایی شده اند، می باشند.

بازداشت خودسرانه به دلایل ذیل مورد نگرانی می باشد: باعث نقض قانون اساسی افغانستان و معیار های بین المللی حقوق بشر می گردد. باعث نقض حقوق هر افغان به آزادی و پروسه صحیح قانونی می گردد. اعتماد مردم به دولت را ضعیف می سازد.

میخواهم به دو نکته اشاره نمایم: تمرکز به حقوق بازداشت شدگان همیشه غلط درک شده. موضوع اساسی این است که هر فرد تحت بازداشت، قانونی یا غیر قانونی، حقوقی دارد که باید رعایت شود. طبعاً افرادی که مجرم شناخته شده اند باید در یک پروسه عادلانه مورد محاکمه قرار گیرند. تمامی اجتماعات به سیستم هایی نیاز دارند که باید عادلانه باشند و دیده شوند که عادلانه اند. مجرم باید مجازات شود و نه فرد بیگناه.

طریقی که این کار باید انجام شود، این است تا مطمئن گردید که دستور عمل های مربوط به دستگیری، بازداشت و محکمه که در قانون گنجانیده شده، باید رعایت شوند.

نکته دوم اینکه دولت افغانستان تصدیق می کند که در ارتباط با بازداشت های خودسرانه در افغانستان مشکل وجود دارد و در توافقنامه افغانستان، ستراتیژی انکشاف ملی و پروگرام ملی عدالت تعهد نموده تا با این مشکل مبارزه نماید.

با اینکه بخاطر مشخص نمودن این مشکلات، اقدامات مثبتی از سوی دولت، جامعه مدنی و ملل متحد اتخاذ می گردد، ما باید بخاطر مبارزه با این مشکل بصورت موثر به کار مشترک مان ادامه دهیم.

به عنوان نتیجه برخورد موفقانه با این مسئله می تواند به توسعه افغانستان به مثابه یک کشور دموکراتیک و شگوفاً سهم داشته باشد.

تشکر از شما

نکات مورد بحث خانم کریستینا اوگزر رئیس دفتر مبارزه با مواد مخدر و جرایم ملل متحد در افغانستان

سلام و تشکر از تشریف آوری شما در کنفرانس مطبوعاتی امروز. موضوع اصلی کمپاین شصتمین سالگرد تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر عبارت است از "کرامت و عدالت برای همه ما". احساس کرامت نقش اساسی را در بقای ما منحیث نوع بشر دارد. اگر چنانچه شما شخصی را از کرامت انسانی وی محروم نمایید شما به او ضرر رسانیده اید. شما افغان ها به دلیل رابطه ای که بین کرامت و شرف وجود دارد، این موضوع را بهتر از دیگران می دانید.

اعلامیه جهانی حقوق بشر کرامت انسانی را من حیث یک ارزش اساسی تلقی می کند. قانون اساسی افغانستان نیز به این امر تصریح دارد. آزادی و کرامت انسان از تعرض مصون است. دولت به احترام و حمایت آزادی و کرامت انسان مکلف می باشد. این حکم به همه افراد بشر اعم از: زن، مرد و کودک صدق می کند.

این حکم به شما به عنوان کسی که متهم به ارتکاب جرمی هستید، نیز صدق می کند. در صورتیکه شما در زندان باشید، شما این حق را دارید که با شما با کرامت و عزت برخورد صورت گیرد.

پیش از پرداختن به دو موضوع عمده این مقدمه، من می خواهم به این نکته تاکید کنم که قانون اساسی افغانستان در رابطه با اصل برائت ذمه کاملاً صراحت دارد. جایی که می گوید: برائت ذمه حالت اصلی است.

متهم تا وقتی که به حکم قطعی محکمه (دادگاه) با صلاحیت محکوم علیه قرار نگیرد، بی گناه شناخته می شود.

به خاطر تحقق این امر شما باید حق داشتن وکیل مدافع را داشته باشید، که اتفاقاً این هم یکی از حقوق پیشبینی شده در قانون اساسی است: هر شخص می تواند برای دفع اتهام به مجرد گرفتاری و یا برای اثبات حق خود، وکیل مدافع تعیین کند. در افغانستان تعداد کمی از وکلای مدافع وجود دارند که تعداد شان کمتر از 600 نفر می باشد.

حالا، اجازه بدهید تا به موضوع حبس بپردازم. در هر جای دنیا جمعیت زندانیان در حال ازدیاد است. تعداد بیشتر و بیشتری از انسانها به پشت میله های زندان قرار می گیرند. در سال 2001 تعداد 600 زندانی در افغانستان وجود داشت. اما امروز این رقم به 12500 می رسد که 350 تن از آنها را زنان تشکیل می دهند که عبارت است از 3% از مجموع جمعیت زندانیان. میانگین جمعیت زندانیان زن در سطح جهانی 2-9 می باشد که افغانستان ددر مقایسه با این رقم خارج از معیار نمی باشد بلکه در سطح پایین تری قرار دارد.

اگر عمومی صحبت کنیم، در سراسر جهان معمولاً زنان کمتر مرتکب جرائم می شوند، و جرائمی که مرتکب می شوند نیز از شدت کمتری برخوردار است.

در سال 2006 دفتر مبارزه با مواد مخدر و جرایم ملل متحد مطالعه ای را در رابطه با زنان زندانی در کابل انجام داد. نیمی از این زنان زندانی به دلیل ارتکاب جرائم به اصطلاح اخلاقی مانند گریز از خانه به زندان افتاده بودند. در سایر کشور ها این گونه خانم ها قربانی پنداشته می شوند نه متخلف.

زنان زندانی در سراسر جهان نظر به مردان دارای پیشینه های متفاوتی هستند. در افغانستان نیز زنان زندانی در مقایسه با مردان و نیز در مقایسه با زنان در سراسر جهان، غالباً قربانیان سوء استفاده جنسی و خشونت خانوادگی اند.

تفاوت فاحش بین تعداد جمعیت زندانیان اناث و ذکور (12000 در مقابل 350) به این معنا است که نیاز های ویژه زندانیان زن غالباً نادیده گرفته می شود. تعداد کم زندانیان زن مشکلات تدارکاتی ایجاد می کند، و این احتمال وجود دارد که زندانیان زن بیشتر از مردان دور از خانه نگهداشته شوند.

آنها از انزوای اجتماعی بیشتر از مردان رنج می برند. آنها از دوری از خانواده ها و کودکان شان رنج می برند. آنها نسبت به کودکان شان نگرانی دارند. آنها در رابطه با بزرگسالان که در خانه مانده اند نگران می باشند.

دفتر ملل متحد برای مبارزه با مواد مخدر و جرائم اقداماتی را برای رسیدگی بیشتر به نیاز های ویژه زنان زندانی در نظر گرفته است. به کمک مالی کشور اتریش ما سعی می کنیم تا زمینه های اسکان مجدد، رشد شخصی، تعلیم و تربیه، و آموزش دهی آنها را فراهم نماییم. کارمندان اناث زندان می توانند نقش کلیدی ای را برای آماده ساختن این زنان برای زندگی خارج از زندان بازی نمایند. ما یک ارزیابی نیازمندیها برای کارمندان زن محبس، بر اساس همین ارزیابی و مطالعه ای که در سال 2006 از زنان زندانی انجام داده ایم، ما یک جزوه رهنما را برای کارمندان اناث محابس ترتیب نموده ایم.

این جزوه رهنما و آموزش های مبتنی بر جایگزینی برای آموزش های ضروری و مواد آموزشی که همه کارمندان محابس باید با آن دسترسی داشته باشند، نمی گردد، بلکه این فقط به عنوان تکمیل کنند در مورد نیاز های ویژه زندانیان است که بدلیل داشتن پیشینه متفاوت به آنها نیاز دارند: خشونت فامیلی، سوء استفاده جنسی و غیره، و به این دلیل که زندان بیشتر برای اکثریت مذکر ساخته و دیزاین گردیده است و نه برای زنان چون آنها جزو اقلیت اند.

فعلاً به بخش دوم می رویم یعنی زندانی کردن. قسمی که قبلاً نوراً به آن اشاره کرد میخوام راجع به توقیف قبل از محکمه بپردازم.

فرض بر این است که توقیف قبل از محاکمه باید یک استثناء باشد و نه یک اصل. اما برخلاف، در اینجا توقیف قبل از محاکمه بیشتر به یک اصل تبدیل شده است، خصوصاً اگر شما فقیر و بدون قدرت باشید. اگر شما دوستان قوی داشته باشید، شاید هرگز مواجه به هیچ نوع محکمه ای نشوید. فقط یک تماس تلفونی به پولیس که شما را دستگیر کرده است، برای رهایی شما کافی است. و من این را عدالت تلفونی می نامم.

قضیه ای دو نوجوان در کندهار در ماه می 2008 برای همه ای ما روشن شد. اینها برای سرقت یک تلفون یک و نیم سال بدون محکوم شدن به هیچ چیزی در دارالتأدیب بسر بردند. حتی ما نمیدانیم که آیا این دو پسر موبایل را دزدی کرده بودند یا خیر.

همچنان مردم بعد از تکمیل کردن دوره حبس شان، هنوز هم در محبس باقی می مانند. این تا حدی بنابر رسم و تعامل غیر معمول است یعنی حبس و جریمه که خود در حقیقت دو جزاء حساب می شود. آنانیکه بعد از تکمیل کردن مدت حبس شان برای پرداخت جریمه پول ندارند، در حبس باقی می ماند. قانون خیلی واضح است که اگر شما جریمه را پرداخته نمی توانید، یک مدت حد اکثر 90 روز اضافی را در حبس بسر خواهید برد. اما در عمل مردم برای مدت خیلی بیشتر از آن در حبس بسر می برند. طور مثال در کندهار، ما 16 نفر در سال 2007 و 11 نفر را در سال 2008 پیدا کردیم که بین شش ماه الی دو سال را برای عدم پرداخت پول جریمه در حبس مانده بودند. و یا بخاطر عدم توانایی پرداخت رشوت برای رهایی شان در محبس بسر می بردند.

باوجود تلاش ها برای بهبود شرایط زندان ها، شرایط در این اماکن خیلی ضعیف است. حبس باید اولین جزای نباشد که برای اکثر قضایا به ذهن شما خطور می کند، خصوصاً برای گروه های آسیب پذیر جامعه مانند زنان، اطفال، افراد مصاب به بیماری های روانی و معتادین مواد مخدر. و همچنان متخلفین که برای بار اول مرتکب یک جرم شده باشند و آنها جرم سنگین نباشد.

ما می‌خواهیم که مردم را کمک کنیم تا در مورد جرایم و جزاء برای مرتکبین آنها تجدید نظر کنند. می‌خواهیم بحثی در مورد نقش و تاثیر محبوس کردن و انواع دیگر جزاء ها، در میان مردم، رسانه ها و پالیسی سازان به راه انداخته شود. ما توقع داریم که این کار در پالیسی سازی های منطقی و براساس شواهد مدد واقع خواهد شد.

محبس اکثراً یک راه خیلی پر هزینه است که وضعیت بد را به بدتر تبدیل می کند. همچنان در محابس این کشور بیشتر از ظرفیت آنها محبوس وجود دارد که همه را به خطر مصاب به مرض توبرکلوز و ایچ ای وی ایدز مواجه می سازد.

از همیرو من باور دارم که افغانستان به گزینه های دیگر غیر از حبس نیز باید توجه کند. ما یک گزارش نیز در این رابطه تقدیم خواهیم کرد. گزینه های متعدد در این قسمت برای دوره قبل از محاکمه و در دوره حبس و همچنان در قوانین برای خورده سالان وجود دارد. چالش اصلی این است که باید مطمئن شد که این گزینه ها در عمل تطبیق شوند. گزینه های موجود عبارتند از آزادی به قید ضمانت (قبل از محاکمه)، جریمه ها (اما باید جریمه بر علاوه حبس نباشد!)، جزای معلق و آزادی مشروط قبل از وقت.

همچنان گزینه های که باید در مورد آن فکر کرد وجود دارد مثلاً نظر بند در خانه، محدود ساختن گشت و گذار طور مثال برای یک مادر و یا تداوی اعتیاد به مواد مخدر به عوض فرستادن آنان به زندان و غیره

گزینه های که در این قسمت بر اساس قانون برای نوجوانان وجود دارد، خیلی کم عملی می شوند، بخاطر اینکه هیچ گونه خدمات حمایت اجتماعی در مجتمعات وجود ندارد. و همچنان بخاطر اینکه تعداد کافی سارنوال و یا قاضی تخصصی در رابطه به قضایا جوانان وجود ندارد. لذا نه تنها مامورین محابس بلکه سایر بخش های سیستم عدالت جزائی نیز باید آموزش های لازمه را در بخش های زنان و نوجوانان ببینند.

بخش سوالات و جوابات:

کلید: طوری که در جریان هستید، حکومت در این اواخر پروسه اعدام ها را تسریخ بخشیده است، که تنها دیروز هشت زندانی در زندان پل چرخ اعدام گردیدند. دیدگاه یوناما در این مورد چیست، و آیا شما از این روند حمایت می نمایید؟

بخش حقوق بشر یوناما: سوال جالبی است که ارتباط تنگاتنگی با موضوع توقیف دارد. من می خواهم فقط به دو سه نقطه اشاره نمایم. وقتی که اولین اعدام در اواسط نوامبر عملی گردید کمشنر عالی ملل متحد برای حقوق بشر یک بیانیه نشر کرد. یوناما و سایر ادارات ملل متحد بدلالی که شرح شان خواهد آمد، از اجرای اعدام ها در افغانستان اظهار نگرانی کردند. طوریکه ما در این صحنه بحث کردیم، نظام قضائی در افغانستان ضعیف است و این نگرانیهای زیادی را در رابطه با اینکه چه کسی به زندان می افتد، بر می انگیزد؛ آیا فرد زندانی شده مقصر است یا بی گناه؟

یوناما از اعدام افراد بی گناه نگران است. حتی در کشور های دارای سیستم قضایی بسیار قوی تر و منابع بسیار وسیع تر و پیشینه سیستم قضائی طولانی تری نسبت به افغانستان نیز دارند واقع شده که در آن جا ها بعد از اجرای حکم معلوم شده که فرد اعدام شده بی گناه بوده است. اعدام افراد بی گناه بدون شک اوج بی عدالتی است. از اینرو مجمع عمومی سازمان ملل متحد فقط یک سال قبل بیش از یک صد کشور جهان خواستار تعلیق حکم اعدام شدند.

رادیو آزادی: شما از مطالعه انجام شده روی توقیف های خود سرانه نام بردید، و نیز از اینکه افراد بعد از تکمیل دوره حبس شان پشت میله ها می مانند. آیا ممکن است شما تعداد کسانی را که به شکل خودسرانه توقیف گردیده و یا فراتر از مدت محکوم بها در زندان باقی مانده و اینکه آنها به اتهام چه جرم هایی به زندان رفته اند، ارائه نمایید؟

بخش حقوق بشر یوناما: سوال خوبی، متأسفانه ما رقم مشخصی در دست نداریم، چرا که مطالعه ای را که ما نمودیم روی بیش از 2000 قضیه بوده و کاملاً فراگیر نبوده از اینرو ما رقم دقیقی در دست نداریم. به هر حال ما اینقدر گفته می توانیم که ما درک دقیقی از انگیزه های این مشکلات داریم و من سه تا از آنها را ذکر می کنم.

سه موضوع: اکثر اوقات افغانها به اثر اعمالی توقیف می گردند که در قوانین افغانستان جرم شمرده نمی شود، این یک موضوع. همچنان اکثر اوقات افراد برای مدتهای طولانی تر از آنچه قانون حکم می کند در زندان باقی می مانند، و خانم کریستینا برخی از عواملی را که باعث این مسئله می شود، برشمردند. و مهم تر از همه اینکه اکثر اوقات مردم به دلیل رعایت نشدن طرز العمل های قانونی و اصول محاکمه عادلانه در توقیف می مانند.

طوری که خانم کریستینا اشاره کردند، و من می خواهم آنرا تکرار کنم، آن این است که اغلب اوقات مردم به مساعدتهای حقوقی دسترسی ندارند، آنها از داشتن وکیل مدافع محروم اند و برای زمینه حضور در برابر قاضی در مراحل قبل از محاکمه مساعد نمی گردد.

بی بی سی: چند ماه قبل گزارش های در مورد شکنجه در محابس و همچنان مراکز توقیف که توسط ریاست امنیت ملی افغانستان اداره می شود، وجود داشت. همچنان گزارش های در مورد قضایای تجاوز جنسی در مراکز توقیف طبقه اناث وجود داشت. آیا تا هنوز در مورد این قضایا یافته های نیز داشته اید؟

بخش حقوق بشر یوناما: باز هم یک سوال خیلی جالب و مفید دیگر. اجازه بدهید توضیح بدارم که نظارت را که بخش حقوق بشر یوناما انجام داد تا حدی زیادی به مسئله توقیف های خودسرانه ارتباط میگرفت. این نظارت البته به ریاست امنیت ملی و یا موضوع شکنجه تمرکز نداشت. طبقاً براساس گزارش ها و مطالعات دیگر در این زمینه ما نیز خیلی نگران هستیم که شکنجه در این کشور هنوز هم یک مشکل جدی است. شما به مسئله شرایط و توقیف اشاره کردید که فکر و من می کنم کریستینا در موقف بهتر نسبت به من برای ارایه پاسخ به این سوال و یا تبصره ای در این مورد است. شما به مسئله و یک واقعیت خیلی خیلی متاثر کننده تجاوز جنسی در این کشور نیز اشاره کردید که اکثریت قاطع آنها را طبقه اناث تشکیل میدهند و دختران جوان اکثراً دوبار قربانی قرار میگیرند. اگر برای استمداد به سکتور عدلی بروند، اکثراً به عین برخورد مواجه می شوند. در این کشور این یک مسئله خیلی بزرگ است و البته کار است که بخش حقوق بشر یوناما در سال آینده به آن توجه بیشتر خواهد کرد.

دفتر مبارزه علیه مواد مخدر و جرایم ملل متحد: مسئله تجاوز جنسی توسط پولیس، طوریکه خانم نورا ذکر کرد، خیلی خیلی ها جدی است. بخاطر اینکه وظیفه پولیس حمایت از شما است، و اگر شما برای حمایت به پولیس مراجعه کنید و یک بار دیگر مورد سوء استفاده قرار بگیرید، این دیگر یک قضیه خیلی جدی است. این به حقیقت اشاره می کند که ما باید به سطح عموم مردم در مورد آن بحث و گفتگو کنیم. طوریکه نورا گفت، یوناما تلاش می کند که در مورد این قضایا مطالعه کند و من خیلی خوشحال هستم که چنین وعده ای را می شنوم.

ایرنا: خانم اوگز در مورد حبس بدیل صحبت نمودند، آیا گفته می‌تواند که این کار تاچی اندازه قابل تطبیق است، چونکه افغانستان یک جامعه سنتی است؟

دفتر مبارزه علیه مواد مخدر و جرایم ملل متحد: من نمیدانم که آیا این موضوع کدام ارتباطی به مسئله سنتی بودن دارد یاخیر. فکر میکنم یک تعداد زیاد مردم وجود دارد، البته من در مورد اکثریت مردمی که اینجا اند صحبت مینمایم، که میخواهند آزاد و آبرومندانه زنده گی نمایند. فکر میکنم مشکل با مردم نیست، بلکه این موضوع به آنهایی ارتباط دارد که تصمیم گیرنده اند، نه به مردمانیکه در قریه جات و یا جاده ها قرار دارند. فکر میکنم این موضوع بیشتر به عدم موجودیت زیربنا در جوامع محلی و عدم موجودیت خدمات اجتماعی ارتباط دارد.

همانطوریکه قبلا یاد آور شدم، در اینجا دوجیز وجود دارد، یکی اینکه در مورد جرم و مجازات بطور دیگر فکر شود و دوباره راه واقعی تاکید در مورد اینکه تا زمان گناهگار ثابت شدن توسط قانون شما بیگناه هستید باز گردد. دوم در مورد اینکه با مجرمین چی باید کرد فکر کردن آغاز شود. شما میخواهید که آنها دوباره احیا شوند. شما نمیخواهید که آنها رها شوند و عین جرم را دوباره مرتکب شوند. شما میخواهید که آنها فرصتی برای انجام چیزی دیگری در زنده گی شان داشته باشند و به اعضای موثر جامعه مبدل گردند. برای انجام این کار، ایجاب مینماید تا یک تعداد ادارات در جامعه ایجاد گردند.

برمیگردیم به موضوع تجاوز جنسی، در صورتیکه یک اداره از سوی دولت بمنظور حفظ آبروی تان توظيف میشود و آن اداره به آبروی تان تجاوز نماید، معلوم میشود که چیزی از اساس نهایت نادرست وجود دارد.

ایرین: سوال متوجه خانم نورا، گزارش های تائید نشده زیادی وجود دارد که صد ها نفر توسط گروه های درگیر جنگ بشمول نیرو های بین المللی در افغانستان خودسرانه بازداشت شده اند و مورد شکنجه هم قرار گرفته اند، آیا شما این گونه دوسیه ها را مورد تحقیق قرار داده اید؟

بخش حقوق بشر یوناما: تشکر از سوال شما. ما از این گونه گزارشات باخبر هستیم. ما در مورد مشکلات درون بینی هایی داشته ایم، اما به علت نبود منابع و عدم دسترسی به هر روش وسیع نتوانستیم تا آنها را مطالعه یا مورد بررسی قرار دهیم. بنابراین ما از مشکلات به خوبی آگاه هستیم. بگونه مثال ما با بعضی کسانی که از مراکز بازداشت آزاد شده اند صحبت نمودیم و این افراد مورد شکنجه قرار گرفته بودند که در

این مورد با آنها صحبت نموده ایم. بنابراین بدون شک این یک مشکل است. بدبختانه تا هنوز یک تصویر فراگیر و جامع نداریم. دیگر سازمان ها مانند عفو بین الملل گزارشی را که در مورد افغانستان صحبت می کند در اخیر سال ارایه دادند. بنابراین این یک نگرانی عمده است. در ضمن این یک مسئله ای است که قبلاً به آن اشاره نمودم و بگونه مثال ما برای توجه بیشتر به مسئله تجاوز در سال آینده خود را آماده می سازیم. مسئله بازداشت و شکنجه که به جنگ ارتباط دارد نیز چیز های اند که ما خود را برای دقت قوی تر به آن بسیج می نماییم.

تشکر از شما و تشکر از مهمانان سخنگوی مان.